

(א) ג"ל דמח, (ב) פסחים ק"י; (ג) מיר סה; (ד) כמדות עה; (ה) סנהדרין פו; דה יט. נגעים פ"ד מ"א, (ו) גיטין סט; ז"ב נח; (ז) טו [ש"ן] לך פה; (ח) ו [ע"ז ה]; (ט) וסדר נקבן על הסדר כ"ל רש"י, (י) [תנחומא] פרשה בשלח; (יא) וגם זה גם תוס' ד"ה אוקמינהו שייכים לעיל, ע"כ.

תורה אור השלם 1 עד אבוא אל מקדשי אל אביבה לאתריהם: תהלים ענ ז

הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה דקא מבטל וכו' גיטין. ז"ב ועמ"ש [רש"י] ז"ב דף ק"ז ע"ב [מהדורות]; (ב) שם ד"ה אנפקא. ז"ב ז"ב דף ג"ח ע"ב; (ג) תוס' ד"ה ולוקמינהו בהדי הדדי לפני המיטה:

השובר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא פו.

ה"ג חכים איפקרי רבי לא חקרי: (א) ספרא דרסם הראשון. שהר"ה הקב"ה דור דור וסופריו דור דור ודורשיו דור דור ומכמיו: רבי ורבי נתן סוף המשנה. כל זה כמוז לשם: סוף המשנה. סוף מנא"ס. עד ימיהן אמרו איש את דבריו צבית המדרש והיו תלמידים גורסים שמועה שמועה לצדה ולא היו מסכמות סדורות וסדר (א) וקבץ על הסדר והם כללו האמור גדורות שלפניהם וסדרו את המסכתות ואחריהם לא יוספו אלא מעט: סוף הוראה. סוף כל האמוראין. עד ימיהם לא היטה גמרא על הסדר אלא כשהיטה שאלה נשאלת בטעם המשנה צבית המדרש או שאלה על מעשה המאורע דין מומן או איסור והימר כל אחד ואחד אומר טעמו ורבי אשי ורבינא סידרו שמועות אמוראין שלפניהם וקבעו על סדר המסכתות כל אחד ואחד אלא המשנה הראיה והשנויה לה והקשו קושיות שיש להשיב ופירוקים שראויים לתמן הם והאמוראים שעמהם וקבעו הכל בגמ' כגון אימיצה מיתבי ורמינהי איבעיהו להו והמירוים שעליהן מה ששיירו אותן שלפניהן ואותן שאמרו לפניהם הקושיות והמירוין שעליהם לא קבעו בגמ' על סדר המסכתות והמשנה שקדר רבי וצאו רב אשי ורבינא וקבעו: וסימנך עד אבוא אל מקדשי אל מקדשי סימנך דרב אשי. אבינה סימנך דרבינא. לאחריהם סימן סוף הוראה: רבא בר נחמני. בר פלוגמיה דרב יוסף: אגב שמדא נח נפשיה. מחמת אימת מלכות מת: דקא מבטל וכו'. שנקבצין אליו (א) צניסן ותשרי לשמוע דרשות של פסח ושל חגים וכשמקשין שלוחי המלך לגבות ממס גולגולת של כל חדש ומדש אינם נמצאים צבתיים: פריסתא. שליח: איקלע פריסתא. ללון צאותו פונדק שהיה רבה נחצא צו: אשקיה סרין כפי ודלויה לפקא. ושדים הממונים על הזוגות מוסיקין את השומה וזוגות וצני הביית לא נתכוונו לכך: אמרו לו. צני הפונדק לרבה מאי נעביד: נגודי מנגדי לי. ואם יסרונו ציפורים אגלה: וערקיה לרבא. סגר הדלת: פרק אשיפתא. נפלה החומה: אגירדא דיקלא. על גזע דקל קלון: אם צרם קדמה לשער לנן עמא. דשער לנן שפרח צו הוא סימן לטומאה כדכתיב (ויקרא יג) והנה נהפך שער לנן צבהרת: טהור. לפי מה שכתוב צתורה: גודא. גוד של פרשים שמחפין אחריו: צומבדיתא. והוא ראש ישיבה זה: מטוללי. עושין אל צנפיהן: דלי ועפא. גבה רוח סערה: אם דרבה. אתה אוהבו של רבה: רבי שמעון בן הלפתא כו'. צבעלי צשר נקט לה: כרין דגרה. אגודות של נדו והוא עשוי כשיצולין: למרי דיכי. לצעליו של מעשה על דבריו לטומרו דקתני

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

(לעיל) ואיתסי. והא לחזינהו לעיניה דהו ממחרן לפי שעדיין היה ניכר אי נמי לאחר זמן סיפר לו כך: אוקמינהו (א) לפני התיבה. שלשתן כדלריש צמדס (א) דצתענית לצור יורדין לפני המיטה שלשה כדכתיב (שמות יז) וידי משה צבדים ואלהן וחור וגו': (א) אחתינהו רביי ובינו. ואלע"ג דתני צמגילה (דף כד: ושם ד"ה כשאמה) אין מורידין לפני המיטה לא מאנשי חיפא ולא מאנשי בית שאן שקויין לאלפין עיינין ולעיינין אלפין ור' חייל לא היה יכול לומר ומכתיב כדלמר התם ה"מ היכא לאפשר צלחר הכא לא הוה אפשר צלחר: רבי שמעון בן הלפתא בעל בשר הוה. משום ר' אלעזר צר שמעון דהוה צעל צשר נקט נמי האי עובדא ומה שהמתין עד כאן לפי שכל דבר צדוק לצבירו עד כאן: דאי אמר להו קדימו ואייתי צבו אמרו ליה לא. פי' אי אמר קדימו להשיב מעלות השחר דאייתי לכו ריפתא ואלפקא ולא תצטלו ממלאכתם אמרי ליה לא אלא צהנך החמה נאלל ואח"כ נעשה מלאכתנו ואית ספרים דגרסי דאי אמרי להו קדימו ואיתי צבתייכו אמרי ליה לא וה"פ פועלין היה להם לאכול ריפתא או אלפקא צביתו של צבע"צ קודם שיעשו מלאכה ואם אמר להם אל תצטלו אלא לכו עמה צצדה כל זמן שאין המאכל מומן ושם צביא לכס ריפתא ואלפקא אמרי ליה לא אלא עמה נאלל צבית וכן לגירסא ראשונה יש לפרש כן:

נראין במתיבתא דרקיעא א"ם בהרת קודמת לשער לבן טמא ואם שער לבן צבהרת ואמרי מאן נוכח רבה בר נחמני דאמר רבה בר נחמני אני יחיד בנגעים מולא הוה קא פסיק פומיה מגרסיה אדהכי נשב זיקא ואויש ביני קני סבר גונדא דפרשי הוא אמר תינה נפשיה דההוא גברא ולא ימסר בידא דמלכותא כי הוה קא ניחא נפשיה אמר טהור טהור יצאת בת קול ואמרה אשריך רבה בר נחמני שגופך טהור ויצאתה נשמתך בטהור נפל פתקא מרקיעא בפומבדיתא רבה בר נחמני נתבקש בישיבה של מעלה נפקו אביי ורבא וכולהו רבנן לאיעסוקי ביה לא הוה ידעי דוכתיה אולו לאגמא חזו צפרי דמטללי וקיימי אמרי שמע מינה התם הוא ספדוהו תלתא יומי ותלתא לילותא נפל פתקא כל הפורש יהא בנידוי ספדוהו שבעה יומי נפל פתקא לכו לביתכם לשלום ההוא יומא דנח נפשיה דלייה זעפא ורדי לההוא טייעא כי רכיב גמלא מהאי גיסא דגהר פפא ושדייה בהך גיסא אמר מאי האי אמרי ליה נח נפשיה דרבה בר נחמני אמר לפניו רבונו של עולם כולי עלמא דיךך הוא ורבה בר נחמני דיךך את דרבה ורבה דיךך אמאי קא מחרבת ליה לעלמא נח זעפא רבי שמעון בן הלפתא בעל בשר הוה יומא חד הוה חמימא ליה הוה סליק ויתיב אשינא דטורא אמר לה לברתיה בתי הניפי עלי במניפא ואני אתן לך ככרין דגרה אדהכי נשבא זיקא אמר כמה ככרין דגרה למרי דיכי: הכל כמנהג המדינה וכו': הכל לאתווי מאי לאתווי באתרא דגהיגי מברך ריפתא ומשתה א' אנפקא דאי אמר להו קדימו ואייתי לכו אמרו לו לא כל כמינך: מעשה ברבן יוחנן בן מתאי שאמר לבנו צא ושכור וכו': מעשה לסתור חסורי מחסרא והכי קתני ואם פסק להן מזונות ריבה רוח זה: (א) אנפקא. כלי מחזיק רביעית: מעשה לפסוק. וכי דרך צני אדם להציב צרישא הכל כמנהג המדינה ותנא מעשה אפילו אתה עושה להם כסעודת שלמה כו': ריבה

עין משפט נר מצוה

ח א מ"י פ"צ מהלכות
טומאת צרעת ה"ו
סמג עשין רלד:
ט ב מ"י שם הלכה ט:

מוסף רש"י

אם בהרת קדמה לשער
לבן טמא. דהנא כמי
קרא שער לנן צבהרת
(כתובות עה) דשער לנן
מקימי טומאה וכוון
סקדממו צהרת, דכתיב
והנה נהפך לנן צבהרת (נדח
י"ט). ספק. אם זה קדם אם
זה קדם (סנהדרין י"ט).
אנפקא. וכו רביעית וכן
שם הכלי (גיטין ס"ט).

במתיבתא דרקיעא א"ם בהרת קודמת לשער לבן טמא ואם שער לבן קודם לבהרת טהור ספק הקב"ה אומר טהור וכולהו מתיבתא דרקיעא אמרי בטמא ואמרי מאן נוכח רבה בר נחמני דאמר רבה בר נחמני אני יחיד בנגעים מולא הוה קא פסיק פומיה מגרסיה אדהכי נשב זיקא ואויש ביני קני סבר גונדא דפרשי הוא אמר תינה נפשיה דההוא גברא ולא ימסר בידא דמלכותא כי הוה קא ניחא נפשיה אמר טהור טהור יצאת בת קול ואמרה אשריך רבה בר נחמני שגופך טהור ויצאתה נשמתך בטהור נפל פתקא מרקיעא בפומבדיתא רבה בר נחמני נתבקש בישיבה של מעלה נפקו אביי ורבא וכולהו רבנן לאיעסוקי ביה לא הוה ידעי דוכתיה אולו לאגמא חזו צפרי דמטללי וקיימי אמרי שמע מינה התם הוא ספדוהו תלתא יומי ותלתא לילותא נפל פתקא כל הפורש יהא בנידוי ספדוהו שבעה יומי נפל פתקא לכו לביתכם לשלום ההוא יומא דנח נפשיה דלייה זעפא ורדי לההוא טייעא כי רכיב גמלא מהאי גיסא דגהר פפא ושדייה בהך גיסא אמר מאי האי אמרי ליה נח נפשיה דרבה בר נחמני אמר לפניו רבונו של עולם כולי עלמא דיךך הוא ורבה בר נחמני דיךך את דרבה ורבה דיךך אמאי קא מחרבת ליה לעלמא נח זעפא רבי שמעון בן הלפתא בעל בשר הוה יומא חד הוה חמימא ליה הוה סליק ויתיב אשינא דטורא אמר לה לברתיה בתי הניפי עלי במניפא ואני אתן לך ככרין דגרה אדהכי נשבא זיקא אמר כמה ככרין דגרה למרי דיכי: הכל כמנהג המדינה וכו': הכל לאתווי מאי לאתווי באתרא דגהיגי מברך ריפתא ומשתה א' אנפקא דאי אמר להו קדימו ואייתי לכו אמרו לו לא כל כמינך: מעשה ברבן יוחנן בן מתאי שאמר לבנו צא ושכור וכו': מעשה לסתור חסורי מחסרא והכי קתני ואם פסק להן מזונות ריבה

רוח זה: (א) אנפקא. כלי מחזיק רביעית: מעשה לפסוק. וכי דרך צני אדם להציב צרישא הכל כמנהג המדינה ותנא מעשה אפילו אתה עושה להם כסעודת שלמה כו': ריבה